

D ů v o d y :

Jde o zrušovací stížnost proti nálezu rozhodčího (smluvčího) soudu ve smyslu § 46 zákona ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. čes. (honební zákon pro Čechy) jako mimořádný opravný prostředek. Řádného opravného prostředku tu vůbec není, poněvadž podle odst. 5 řečeného zákonného ustanovení není z nálezu soudu smluvčího odvolání. Nejvyšší soud se takovouto zrušovací stížností již zabýval a v rozhodnutí č. 14451 Sb. n. s. podrobně vyložil, že jest o ní rozhodnouti podle zásad o řízení nesporném, a jest proto i přípustnost dovolacího rekursu posuzovati podle zákona ze dne 19. června 1931, č. 100, Sb. z. a n. Řešiti jest jediné otázkou, zda o uvedené zrušovací stížnosti, na niž třeba užití zásad o řízení nesporném, rozhoduje soudce, jemuž jsou přikázány k vyřizování záležitosti soudnictví nesporného, nebo soudce exekuční, a poněvadž v souzeném případě jde o Prahu a tam byl vládním nařízením ze dne 26. srpna 1926, č. 165 Sb. z. a n. zřízen pro obvody všech okresních soudů v hlavním městě Praze samostatný exekuční soud (viz též Věstník min. sprav. z roku 1928, sdělení č. 118), zda v případech vyskytnuvších se v obvodech okresních soudů pražských má o takovéto zrušovací stížnosti rozhodovati ten okresní soud, který by byl jinak příslušný, anebo samostatný exekuční soud v Praze. Při řešení této otázky jest vycházeti z ustanovení posl. odst. § 46 honeb. zák. pro Čechy ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. čes. Podle dotčeného ustanovení má býti za vykonání výroku rozhodčího (smluvčího) soudu požádán příslušný soud, kterýž, byla-li již podána stížnost zrušovací pro nezachování toho, co bylo v tomto předpisu nařízeno, prve než exekuci povolí, v příčině této stížnosti rozhodne. Z uvedeného znění zákona jasně vyplývá, že o zrušovací stížnosti rozhoduje ten soud po případě soudce, který exekuci povoluje. Podle § 4 č. 6 ex ř. je příslušný k povolení exekuce na základě nálezu rozhodčích soudů, tudíž též na základě nálezu rozhodčího (smluvčího) soudu podle § 46, posl. odst., zákona ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. exekuční soud uvedený v §§ 18 a 19 ex. ř. a tím jest pro obvody všech okresních soudů v hlavním městě Praze, jak už bylo svrchu vyloženo, samostatný okresní exekuční soud v Praze.

Čís. 16019.

Strany zúčastněné na správním řízení, zavedeném o žádosti za povolení stavby, mohou upravití svá práva a nároky soukromoprávní, týkající se provedení zamýšlené stavby, dohodou a není závady, aby tato dohoda nebyla pojata do protokolu o správním jednání.

Oprávněný z této dohody může žádati, dotýká-li se provedená stavba jeho práv, aby byla postavena podle dohody.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1937, Rv I 539/35.)

Žalovaní požádali v létě 1933 obecní úřad v L. o povolení přístavby kolny při čp. 64 v L. Kolna byla postavena proti dvěma oknům sousedního domu čp. 3 v L., patřícím žalobkyni. O žádosti žalovaných byla

dne 22. srpna 1933 provedena komise podle stavebního řádu na místě samém, žalobkyně jako sousedka přizvána a sepsán protokol, podle něhož žalobkyně nečinila námitek, ale vymínila si, že stavebníci provedou ve zdivu kolny proti oknům jejího domku otvory stejné velikosti jako okna a že stavba bude postavena podle plánů a bude šetřeno stavebního řádu. Otvory proti oknům měli stavebníci opatřiti na svůj náklad pevně zadělaným sklem, při čemž velikost oken byla stanovena na 30×70 cm a 50×70 cm. Další podmínkou bylo, aby těmito světlíky nebylo svévolně zabraňováno přístupu světla. Se všemi podmínkami žalovaní souhlasili. Poněvadž podmínky ty splněny nebyly, takže tím a svévolným jednáním žalovaných (zahrazováním otvorů prkny a dřívím) jest zabraňováno přístupu světla do oken místností a domku, domáhá se žalobně žalobou, aby žalovaní kolnu při domě čp. 64 v L. v sousedství její komory v domě čp. 3 v L. upravili zvednutím střechy o 60 cm podle stavebních podmínek a plánů ze dne 22. srpna 1933 tak, aby nebylo do její komory bráněno přístupu světla. Soud první stolice vyhověl žalobě. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobní nárok, jehož se žalobkyně domáhá, mohl by býti založen buď v zákoně anebo ve smlouvě. Než ani ten, ani onen důvod není splněn. Z předpisů občanského zákoníka, zejména ze sousedského práva neplyne žalobkynin nárok, aby žalovaní vykonali úkony, které žalobkyně postrádá, a také ze smlouvy nelze žalobní nárok vyvoditi. V té příčině bylo tvrzeno, že mezi stranami došlo k dohodě o podmínkách uvedených v protokole komise obecního jako stavebního úřadu v L. ze dne 22. srpna 1933. V řečeném protokole jsou sice uvedeny různé podmínky, které žalobkyně kladla a jež byly předpokladem toho, aby žalobkyně nečinila námitek proti zamýšlené stavbě žalovaných. Z těchto podmínek však, třebaže se strany na nich dohodly, nevyplývá nárok žalobkynin na zvednutí střechy, a poněvadž tudíž schází smluvní podklad změněného žalobního nároku, byla žaloba jako bezdůvodná zamítnuta.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně. Jednání obecního úřadu na místě samém o žádosti stavebníka za povolení stavby jest arci úkonem správním, avšak to nebrání nikterak tomu, aby na takovémto správním jednání zúčastněné soukromé strany nemohly si zároveň při něm upravití svá práva a nároky soukromoprávní dotýkající se zamýšlené stavby. Mohou tedy o těchto svých právech a nárocích soukromých učiniti dohodu a není žádné překážky, aby takováto soukromoprávní dohoda byla pojata do protokolu o jednání správním na místě samém. A o takový případ v souzené rozepři právě jde, neboť protokol sepsaný komisí obecního jako stavebního úřadu v L. dne 22. srpna 1933 vskutku takovou soukromoprávní dohodu mezi stranami obsahuje. Uvádíť protokol ten především, že stavba má býti postavena podle plánu, jenž jest připojen. Žalobkyně tedy v předpokladu, že stavba kolny bude postavena podle připojeného plánu, že totiž

střecha nebude mítí takový sklon, jenž by zabraňoval přístup světla do její komory, prohlásila, že nečiní žádných námitek proti stavbě, když budou dodrženy ještě další podmínky, uvedené v protokolu pod 1. až 4. Na to stavebníci — žalovaní — prohlásili, že s podmínkami souhlasí. Tím došlo mezi spornými stranami k dohodě o právech soukromých, podle níž se žalovaní žalobkyni zavázali, že postaví kolnu podle plánu a že mimo to zachová při stavbě i další podmínky stanovené žalobkyní. Proto je žalobkyně též oprávněna požadovati na žalovaných, aby byla stavba kolny, pokud se dotýkají jí uplatňovaných a vymíněných práv soukromých, provedena podle plánu, jenž byl základem a podmínkou dohody. Podle zjištění prvního soudu nebyla při okapu střechy kolny dodržena výška plánem stanovená, neboť na místo 230 cm je ve skutečnosti jen 170 cm, takže střecha takto hluboko skloněná zabraňuje přístupu světla do oken žalobkyně, jež ve vodorovné čáře hledí vlastně přímo do střechy, která jest spuštěna pod výšku vzdálenosti oken od země. Proto první soud právem žalobě vyhověl a nezbylo než oprávněnému dovolání vyhověti.

Čís. 16020.

Předpis, že strana může zadržeti své dlužné plnění straně druhé, dokud tato strana sama neplní nebo není ochotna plnit, neplatí, nebylo-li to zvlášť vymíněno, o vedlejších závazcích, nenáležících přímo k hlavnímu obsahu smlouvy.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Rv I 1476/35.)

Proti žalobě na zaplacení knihovně zajištěného nedoplatku tržové ceny 54.295 Kč za dům čp. 530 v P., který se kupující zavázali zaplatiti žalobkyni do 6 měsíců od uzavření smlouvy, t. j. do 19. září 1932, namítli žalovaní, že žalobkyně sama dosud nesplnila závazky, které podle tržové smlouvy převzala, zejména že nezaplatila veškeré daně a jiné veřejné dávky jako převodní poplatek, dávku z přírůstku hodnoty prodané nemovitosti i úroky z převzatých dlužných pohledávek až do dne 31. března 1932, a dále, že neodevzdala veškeré příslušenství domu. Soud první stolice vyhověl žalobě. Důvody: Soud nabyt sice přesvědčení, že žalobkyně dosud nesplnila plně všech ustanovení tržové smlouvy, zejména že nezaplatila dosud některé veřejné dávky a poplatky, za něž nemovitost sama ručí, avšak toto částečné nesplnění smluvních závazků nenastalo proti druhé smluvní straně, t. j. proti žalovaným, nýbrž žalobkyně nesplnila pouze některé závazky veřejné, jež na ni podle smlouvy připadají, kdežto proti žalovaným dostála smluvnímu obsahu a prodanou nemovitost jim odevzdala. Smlouva ta neobsahuje ustanovení, do kdy musí žalobkyně dostati převzatým závazkům veřejným, ani ustanovení, že druhá strana jest oprávněna zadržeti část kupní ceny, dokud po případě prodávající nesplní všech závazků, jež smlouvou převzala anebo se zavázala uhraditi. Naproti tomu podle výslovného znění odst. III tržové smlouvy jsou žalovaní povinni zbytek